

## [Hans Hedtoft.]

ført. Her, i Norge, i Sverige, i Holland, i Belgien, i Frankrig, i alle frie vesteuropæiske Lande har Kommunismen øvet denne forræderiske Indsats med det Resultat, at hvor Splittelsen har været alvorlig, har i Efterkrigstiden ikke den socialdemokratiske Arbejderbevægelse, men borgerlige Partier kunnet tage den politiske Ledelse.

Lad det være nok. Vore Argumenter over for Kommunismen, som, det maa indrømmes, for Tiden har haft Held til at presse en Kile ind i selve Kødets paa Arbejderbevægelsen, har saa ofte været fremsat fra denne og andre Talerstole, at det ikke er nødvendigt for mig at gentage dem. Deres Metoder har nu afsløret sig. Selv den behændigste og teknisk mest dygtige Taler kan ikke hindre, at ogsaa den menige danske Arbejder gennemskuer, hvad det er for Indsats man har øvet. Deres Metoder har, tror jeg, for alle danske Arbejdere, der kan tænke selv, været afslørende: uden om Organisationerne Strejker, der tømmer Arbejdernes Lønningsposer og bringer Strejkevaabenet i Miskredit hos den øvrige Befolkning, uden at det medfører andre Resultater end en politisk Foræring til Venstre-regeringen og dens Støttepartier, en politisk Foræring i den Retning, at man jo fra visse Borgeres Side ikke generer sig for at slaa os i Hartkorn med de danske Kommuniste. Fra visse Sider har man ikke generet sig derfor, og Sandheden er den — det maa enhver ærlig Demokrat, der vil være redelig, indrømme —, at de, der i dette Land har øvet en virkelig Indsats og hindret, at danske Arbejdere løb over til dette ubestemmelige, principløse og i sine Metoder udanske Parti, netop var og fortsat vil være det danske Socialdemokrati.

Som Ordfører for Rigsdagens største Parti og for det Parti, der er førende i Oppositionen, har jeg i denne Tale maattet sætte Fingeren haardt paa de ømme Punkter i Regeringens Politik, og med dyb Beklagelse har jeg yderligere maattet pege paa den dybtgaaende Splittelse, der i Øjeblikket præger dansk Politik. Men min Tale skal ikke afsluttes pessimistisk, tværtimod ønsker jeg, at mine Ord skal tone ud i en positiv Bekendelse til vort danske Land og vort danske Demokrati. Jeg tror paa Danmark, jeg tror paa vort Folk, om end megen Tvivl-raadighed hersker, om end indbyrdes Uenighed paa mange Punkter skiller os, om end en efter min Mening paa de økonomiske Omraader nølende og inhabil Regering lader de økonomiske Kræfter spille Puds med os. Trods alt det tror jeg paa de posi-

tive, de skabende og de opbyggende Kræfter i det danske Folk. Vi kan rette Tabet op, vi kan bringe Produktionen og Omsætningen i Vejret, vi kan bringe Orden i Pengevæsenet og Priserne, vi kan standse Inflationstendensen — alt dette er Spørgsmaal, der kan løses af det danske Demokrati, som det er sket i vore Broderlande Norge og Sverige, hvor de løses af det norske og af det svenske Demokrati. Det, vi mangler, er blot, at alle de bedste Kræfter i vort Land samles om Opgaverne; hele Nationen maa gaa i Samarbejde, men dette kan efter min Mening og efter de Erfaringer, vi har gjort — ikke mindst de Erfaringer, vi har gjort i de sidste Døgn — kun komme til at ske under en Regering, der ejer den brede Befolkningsfulde Tillid; det kan kun ske, naar Danmark har en Regeringschef, der føler det som sin Opgave at samle alle Nationens Kræfter og at afstaa fra at drive Partipolitik. En saadan Regering og en saadan Regeringschef har vi ikke i Dag, en saadan Regering kan efter min Mening kun dannes med den danske Arbejderbevægelse som førende Faktor, og derfor var der ingen reel politisk Mulighed efter 30. Oktober i Fjor. Men jeg føler mig indtil 100 pCt. overbevist om, at naar vi næste Gang spørger Vælgerne, kommer vi ikke til at opleve en Gentagelse af 30. Oktober — den første Rigsdagssamling under en Venstre-regerings Ledelse tror jeg har været lærerig ikke alene for danske Arbejdere, men for det samlede danske Vælgerfolk.

**Sønderup:** Det er sædvanligt, at der under enhver Rigsdagssamlings Forløb er to Tidspunkter, hvor der gøres Status, nemlig ved Indledningen til Finanslovsbehandlingen om Efteraaret, hvor man paa Grundlag af den saakaldte Trontale drøfter Retningslinierne for det politiske Arbejde i den kommende Samling, og endvidere — som det er Tilfældet nu her i Dag — ved Tillægsbevillingslovsforslagets tredje Behandling, hvor man gør den forløbne Rigsdagssamlings politiske Resultater op. Forholdet er da ogsaa det, som allerede fremhævet af den ærede foregaaende Taler, at denne Generaldebat mere er knyttet til politiske end til finansielle Emner, det er altsaa fortrinvis en politisk Status, man foretager.

Den foregaaende Taler sagde, og jeg kan give min Tilslutning i saa Henseende, at den Rigsdagssamling, der stunder mod sin Afslutning, i mange Henseender har sit Særpræg. Den er trukket i Langdrag. Grundene hertil kan være forskellige, dels